

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 17C/14/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7925200731
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Ďurková
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2025:7925200731.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Renatou Ďurkovou v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, XXX XX D., právne zastúpený: JUDr. Andrej Cifra, advokát, J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37756508 proti žalovanému: COFIDIS, a.s. s predstavenstvom a dozornou radou sídlo: Parc de la Haute Borne, avenue Hallex 61, Villeneuve-d Ascq CEDEX 598 66 Francúzska republika, spoločnosť zapísaná v Register: R.C.S. Lille Métropole, číslo zápisu: 325 307 106, konajúca na území SR prostredníctvom COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Landererova 12, 811 09 Bratislava, IČO: 50 595 628, právne zastúpeného: URBÁNI & Partners, s.r.o., Advokátska kancelária, so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, v konaní o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1.215,80 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie v sume 486,32 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal rozhodnutia a to priznania finančného zadostučinenia v sume 1.215,80 eur a náhrady trov konania.

2. Podanie žaloby odôvodnil tým, že dňa 03.12.2012 uzatvoril žalobca s predávajúcim AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. kúpnu zmluvu na kúpu osobného automobilu Škoda Octavia za kúpnu cenu vo výške 5.246 eur s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 925,12 eur bola predávajúcemu uhradená pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 4.320,88 eur mal byť predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 15562 zo dňa 03.12.2022 (ďalej aj len ako „zmluva o úvere“) uzatvorenej so spoločnosťou BANCO BANIF MAIS, S.A., a.s., (ďalej aj len „právny predchodca žalovaného). Okresný súd Trebišov rozsudkom zo dňa 04.09.2024 č. k. 10Csp/122/2024-98 právoplatným dňa 16.10.2024 určil, že zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatková, v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 4.863,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 4.863,21 eur konanie zastavil, pričom uvedenému rozhodnutiu Okresného súdu Trebišov predchádzalo uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/291/2021, ktorým bol zrušený pôvodný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. k. 4Csp/48/2019-198 potvrdený rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 11CoCsp/7/2020. Žalovaný až na základe odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/291/2021 zaplatil žalobcovi sumu bezdôvodného obohatenia, na základe čoho došlo k späťvzatiu žaloby žalobcom v časti bezdôvodného obohatenia v auguste 2024. Žalobca má v súlade s § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z.

o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj len ako „zákon č. 250/2007 Z.z.“) nárok na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za viacnásobné porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Pre stanovenie kritérií výšky primeraného zadosťučinenia je potrebné vychádzať zo zámeru zákonodarcu a z ustálenej judikatúry, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú. Žalovaný, ako to vyplýva z rozhodnutia Okresného súdu Trebišov sp. zn. 10Csp/122/2024 prijal od žalobcu plnenie, na ktoré mu nárok nevznikol. Bezdôvodné obohatenie sa žalovaného hodnotí ako konanie odporujúce dobrým mravom. Žalobca bol aj s ohľadom na postoj žalovaného vo veci Okresného súdu Trebišov sp. zn. 10Csp/122/2024, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby, dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania. Pritom je preukázané, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý žalobcovi predložil na podpis úverovú zmluvu v rozpore so zákonom a snažil sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť sumou 4.863,21 eur. Za primerané považuje finančné zadosťučinenie minimálne vo výške 1.215,80 eur, pričom táto čiastka zodpovedá 25% sumy 4.863,21 eur, o ktorú sa žalovaný chcel na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 03.04.2025 (č. I. 30-35) poprel nárok uplatnený žalobcom a uviedol, že pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, S. Zn. 7 Cdo 92/2021). Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankcionovať žalovaného ako dodávateľa. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má mať len kompenzačnú, nie sankčnú povahu (uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. Zn.: 9CoCsp/46/2021 zo dňa 30.11.2021). Podľa názoru žalovaného v prejednávanej veci nie sú dané a preukázané také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v požadovanej výške 1.215,80 eur, ktorú žalovaný považuje za neprimeranú a neadekvátnu. Žalovaný poukázal na rozhodnutia súdov SR v obdobných veciach a navrhol žalobu zamietnuť.

4. Žalobca v replike zo dňa 06.05.2025 (č. I. 44-48) uviedol, že nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je podmienený iba úspešným uplatnením nároku spotrebiteľa z porušenia práva alebo povinnosti. Citoval z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ako aj z rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 13Co/80/2016 z 20.03.2018. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.215,80 eur je uplatnený v rozsahu 25% zo získaného bezdôvodného obohatenia 4.863,21 eur na strane žalovaného. Pri posudzovaní výšky PFZ treba brať do úvahy spôsobenú materiálnu ujmu (bezdôvodného obohatenie na strane dodávateľa vo výške 4.863,21 eur), ktorá sa premietla do zníženia rodinného rozpočtu žalobcu spotrebiteľa a tým aj do výrazného zníženia životnej úrovne jeho rodiny, ďalej trvanie materiálnej ujmy v podobe pokračujúceho bezdôvodného obohatenia od apríla 2016 do decembra 2018, faktor znižovania disponibilných zdrojov rodiny žalobcu a to, že k dobrovoľnému splneniu nároku žalovaným dodávateľom nedošlo ani po podaní žaloby na súd (súdny spor na OS Trebišov sp.zn. 10Csp/122/2024). V ďalšom stres žalobcu spotrebiteľa spojený s uplatnením nároku voči veľkej bankovej spoločnosti súdnou cestou. Žalovaný známu judikatúru Najvyššieho súdu SR a svojimi demagogickými tvrdeniami umelo predlžoval konania na prvostupňovom a druhostupňovom súde. Na strane žalobcu existujú ďalšie skutočnosti, ktoré odôvodňujú priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v požadovanej výške a to, že v období od apríla 2016 do decembra 2018 mal žalobca minimálne príjmy – poberal invalidný dôchodok v priemernej výške 172,13 eur. Výdavky žalobcu boli vo výške približne 440 eur (inkaso 300 eur a splátky úveru vo výške 147,37 eur Žalobcovi pomáhala so splácaním nevyhnutných výdavkov jeho matka (dôchodkyňa). Žalobca prežíval toto obdobie mimoriadne stresujúco, budil sa a zaspával s tým, že nevie ako uhradiť záväzky. V tomto období žil doslova „zo dňa na deň“.

5. Žalovaný v duplike zo dňa 26.05.2025 (č. I. 77-80) sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu a uviedol, že žalobca sám a dobrovoľne, viazaný úverovou zmluvou uhradil v prospech žalovaného pohľadávku z úverovej zmluvy. Až následne cca o 3 mesiace nato sa žalobca obrátil na súd so žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia. Možno dôvodne predpokladať, že žalobca už skôr vedel o možnosti domáhať sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a s tým súvisiaceho bezdôvodného obohatenia, avšak žalovanému je zrejmé, že žalobca bude tvrdiť, že sa tieto skutočnosti dozvedel až od právneho zástupcu. Argument týkajúci sa trvania materiálnej ujmy nemôže byť braný do úvahy, nakoľko na trvanie

ujmy mala nepochybne vplyv aj dĺžka samotného konania. Žalovaný bol prvotne v konaní v celom rozsahu úspešný, keď sa súd prvej inštancie ako aj odvolací súd stotožnili s obranou žalovaného, v dôsledku čoho bola žaloba žalobcu právoplatne zamietnutá. Ďalej uviedol, že uplatnením nároku žalobcu súdnou cestou je spojené s určitým diskomfortom pri uplatňovaní práv na súde. Žalovaný bol v konaní zastúpený, čím bol odbremený od „starostí spojenými s vedením súdneho konania.“

6. Súd v súlade s § 177 ods. 1 CSP v spojení s § 297 CSP nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 04.11.2025, na ktoré predvolal právnych zástupcov oboch sporových strán. Podaním zo dňa 03.11.2025 právny zástupca žalobcu požiadal o ospravedlnenie svojej neprítomnosti na predmetnom pojednávaní. Podaním doručeným súdu dňa 04.11.2025 právny zástupca žalovaného ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, ako aj neúčast' žalovaného a požiadal súd, aby konal v jeho neprítomnosti. Súd vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a právneho zástupcu žalobcu a právneho zástupcu žalovaného, za prítomnosti žalobcu, ktorý odkázal na písomné podania a v celom rozsahu odkázal na ich obsah.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazných prostriedkov tvoriacich obsah spisu.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav:

8. Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 04.09.2024 č. k. 10Csp/122/2024-98 súd konanie v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 4.863,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.863,21 eur zastavuje (I. výrok), určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere č. 15562 zo dňa 03.12.2012 uzatvorenej medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného – spoločnosťou BANCO BANIF MAIS, S.A. je bezúročný a bez poplatkov (výrok II.) a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému (výrok III.). Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16.10.2024. Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 02.09.2019 pôvodne pod sp. zn. 4Csp/48/2019 tak, že žalobu zamietol a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V dôsledku podaného odvolania zo strany žalobcu, Krajský súd v Košiciach rozhodol rozsudkom zo dňa 31.03.2021, sp. zn. 11CoCsp/7/2020 tak, že potvrdil rozsudok tunajšieho súdu. Rozsudok sp. zn. 4Csp/48/2019 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 10.06.2021. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 27.11.2023, sp. zn. 9Cdo/291/2021 tak, že zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd uznesením zo dňa 23.04.2024, sp. zn. 11CoCsp/3/2024 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vec bola po zrušení Najvyšším súdom SR zapísaná pod novú sp. zn. 10Csp/122/2024.

9. Vo veci 10Csp/122/2024 súd konštatoval, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú dňa 03.12.2012 uzavrel žalobca s právnym predchodcom žalovaného, v zmysle ktorej právny predchodca žalovaného úver vo výške 4.856,88 eur za účelom financovania kúpy motorového vozidla v hodnote 5.782 eur od predajcu AUTOCENTRUM AAA AUTO Košice. Úver mal byť podľa zmluvy splácaný 72 splátkami po 147,37 eur od 20.01.2013 do 20.12.2018 s ročnou úrokovou sadzbou 21,52% s jednorazovým spracovateľským poplatkom vo výške 671,45 eur, poistením vo výške 282,96 eur s RPMN vo výške 33,80%, priemernou RPMN 23,03% s celkovou čiastkou na úhradu vo výške 10.610,64 eur. Čiastka 536 eur za prípravu vozidla k predaju v cene 152 eur + Carlife Bronze v cene 353 neboli zohľadnené v celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a ani v RPMN. Súd v konaní 10Csp/122/2024 konštatoval, že zo strany právneho predchodcu žalovaného došlo k porušeniu zákonných povinností, ktoré majú za následok určenie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

10. Po právnej stránke posúdil súd vec nasledovne:

11. Podľa § 53 ods. 1 a 3 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoOS“): „Ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024. Konania o porušení povinností v oblasti ochrany spotrebiteľa začaté a neukončené pred 1. júlom 2024 sa dokončia podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.“

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom od 01.11.2012 do 30.6.2024 (ďalej len „ZoOS“): „Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, vrátane vydania bezdôvodného obohatenia, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi“.

13. S poukazom na § 53 ods. 1 a 3 ZoOS sa na vec vzťahuje predchádzajúca právna úprava, a to § 3 ods. 5 ZoOS. Citované ustanovenie súd aplikoval v znení účinnom od 01.11.2012 do 30.6.2024, v zmysle ktorého je predpokladom vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej uvedeným zákonom alebo osobitnými predpismi. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.6.2022 sp. zn. 7Cdo/92/2021 (obdobne aj uznesenie zo dňa 30.1.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 a mnohé ďalšie): „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola prívodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia ... Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje ... Vo vzťahu k tejto otázke možno uzavrieť, že v prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy.“.

14. K otázke správnej interpretácie § 3 ods. 5 ZoOS a výkladu pojmu „úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa“ sa vyjadril Najvyšší súd SR aj vo svojom rozhodnutí zo dňa 25.5.2022 sp. zn. 3Cdo/31/2020: „Eurokonformný a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým sa

preto javí len taký výklad úpravy urobenej aj predmetom sporu v prejednávanej veci, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 1 § 3 ods. 5 vety tretej zákona, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej).“.

15. Kritériom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 ZoOS sa rozumie najmä to, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti (napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve a pod.). Z konklúzií jednej z najvyšších súdnych autorít vyplýva, že pre splnenie podmienky zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie postačuje, ak je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi konštatované v prospech spotrebiteľa len v odôvodnení akéhokoľvek rozhodnutia, v rámci riešenia predbežnej otázky.

16. Preukazovanie ujmy v súvislosti s priznaním nároku podľa § 3 ods. 5 ZoOS zákonodarca nevyžaduje. Práve naopak, aj z citovanej rozhodovacej praxe vyplýva, že preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Existencia a rozsah prípadnej ujmy na strane spotrebiteľa pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie preto nie je relevantná. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je jeho primeranosť, pričom konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu (R 48/2022).

17. V spore bolo preukázané a zároveň nesporné, že v konaní pred Okresným súdom Trebišov sp. zn. 10Csp/122/2024 súd právoplatne konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť dojednaného úveru. Porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi tak bolo konštatované v prospech spotrebiteľa v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu je splnená podmienka na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 ZoOS (tzn. uplatnený nárok je daný čo do právneho dôvodu).

18. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa, ako slabšej strany, a odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Stanovenie výšky tohto nároku záleží na úvahe súdu, pričom súd musí prihliadnuť na individuálne okolnosti, ako napríklad závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv konania, dobu trvania, či rozsah následkov.

19. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení v prejednávanej veci súd vychádzal aj z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

20. Súd ďalej uvádza, že spotrebiteľ, teda žalobca nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde, pričom žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Niet sporu o tom, že žalovaný vo veľkých objemoch poskytuje úvery (súdu z jeho činnosti je známe množstvo súdnych konaní vyvolaných žalovaným) a dobre pozná ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

21. Priznanie primeraného zadosťučinenia je na voľnej úvahe súdu a súd nie je viazaný výškou uplatňovaného nároku. Priznaná suma finančného zadosťučinenia vychádza z individuálnych okolností

prejednávanej veci, pričom vo vzťahu k svojim konklúziám súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.11.2022 sp. zn. 4Cdo/298/2020. Z obsahu odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že dovolací súd nemal výhrady voči priznaniu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- eur, predstavujúceho cca 9 % zo sumy bezdôvodného obohatenia (5.587,48 EUR). Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia všeobecné sudy vychádzali zo skutočností, že (i) žalobkyňa bola dôchodkyňa a slabšia strana, (ii) za účelom, aby bola schopná splácať úver, pracovala v zahraničí, (iii) žalovaným bola banka a silnejšia strana, (iv) nárok na primerané finančné zadosťučinenie je samostatným nárokom nezávislým na iných finančných nárokoch a (v) žalovaný veriteľ po vydaní platobného rozkazu vo veci dobrovoľne uhradil žalobkyni uplatnené bezdôvodné obohatenie v sume 5.587,48 eur s príslušenstvom. S ohľadom na uvedené skutkové zistenia bol prijatý záver, že primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur splní svoju satisfakčnú funkciu vo vzťahu k žalobkyni a sankčnú funkciu vo vzťahu k žalovanému.

22. Za popísanej situácie je priznanie finančného zadosťučinenia žalobcu dôvodné. Pokiaľ ide o samotnú výšku finančného zadosťučinenia, žalobca požadoval sumu 1.215,80 eur, ktorá predstavuje 25% zo sumy bezdôvodného obohatenia 4.863,21 eur. V prejednávanej veci súd prihliadol na výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného 4.863,21 eur, na dĺžku trvania závadného stavu, ako aj na skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobcovi sám plnil celú výšku bezdôvodného obohatenia 4.863,21 eur a je názoru, že suma finančného zadosťučinenia v rozsahu 10% zo sumy 4.863,21 eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv spotrebiteľa zo strany dodávateľa a zodpovedá aj svojmu účelu poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

23. Súd poukazuje aj na účelnosť inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý neslúži „na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody“, ale napĺňa požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, preto súd za primeranú považoval výšku finančného zadosťučinenia 10% zo sumy bezdôvodného obohatenia, o ktorú sumu sa žalovaný na úkor žalobcu obohatil a ktorú v priebehu konania o určenie bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru aj dobrovoľne žalobcovi plnil, považuje za primeranú, pričom vychádzal aj z rozhodovacej praxe súdov ohľadom výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia a rozhodnutí najvyšších súdnych autorít.

24. Súd podporne poukazuje aj na rozhodnutia súdov vyšších inštancií: Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 03.06.2021, sp. zn. 2CoCsp/19/2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.08.2021, sp. zn. 9CoCsp/23/2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07.04.2021, sp. zn. 11CoCsp/48/2020, sp. zn. 3CoCsp/5/2024 zo dňa 15.05.2025.

25. Súd nevzhladol ako dôvodnú žalobu v istine presahujúcej priznanú sumu 486,32 eur. V konaní neboli tvrdené, ani preukazované také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie vyššieho rozsahu finančného zadosťučinenia (napr. reálny dopad na zdravotný stav žalobcu, potreba vykonávania práce v zahraničí, či iné). Žalobu preto vo zvyšnej časti, t. j. nad sumu 486,32 eur zamietol (II. výrok).

26. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Podľa nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 4.2.2021 sp. zn. III. ÚS 475/2018 (publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. XX/XXXX): „Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku súdom nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky.“ Výška primeraného finančného zadosťučinenia závisela od voľnej úvahy súdu. Súd priznal žalobcovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 486,32 eur, pričom neúspech v prevyšujúcej časti nemá vplyv na celkový úspech žalobcu z hľadiska nazerania sa na právny základ nároku, ktorý bol uplatnený dôvodne. Súd preto priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (z priznanej sumy).

O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 CSP v lehote 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd nevzhladol žiadne dôvody

hodné osobitného zreteľa ani výnimočnosť prípadu (§ 257 CSP), pre ktoré by úspešnej žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods.1 CSP).

Podľa ust. §-u 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. §-u 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. §-u 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.